

TEATER ANMELDELSE

At være lukket inde på kostskolen

Det er en sanselig erkendelsesrejse at blive indskrevet i 24 timer på Sisters Academy. Et forunderligt poetisk parallelunivers.

MONNA DITHMER

Sisters Academy, Sisters Hope, Den Frie Udstillingsbygning. Koncept: Gry Worre Hallberg & Sisters Hope. Til 18.10.

Skal vi lugte til hinanden? Sådan en opfordring har jeg aldrig før fået – og slet ikke i teatersammenhæng. Men den unge mand stikker frejdigt næsen mod min hals, og jeg snuser til hans øre ... armhule, mave – en frisk, let krydret lugt, tør som sand. Vi er som to hunde, der lige skal sondere terrænet.

At lære at erkende verden med sanserne vidt åbne, det er det, det handler om

på Sisters Academy, hvor jeg er blevet indskrevet med kuffert og sengetøj i 24 timer. Bag kostskolen står Gry Worre Hallberg og gruppen Sisters Hope, der med deres interaktive, immersive (altomslutende) performanceinstallationer gennem de sidste 10 år har arbejdet på at genindsætte æstetikken og poesien i hverdagen med den for mig at se forjættende ambition om at skabe The Sensuous Society. Det gør de både på skoler og kunstinstitutioner med denne intervention på Den Frie som den hidtil stør-

Det er som at træde ind i en tidslomme

ste herhjemme. Total forvandlet fremtræder udstillingsbygningen med dunkle lampetter og vintagemøbler, totalt omsluttet af lag på lag af mørke gardiner og forhæng. Det er som at træde ind i en tidslomme, en foret kokon, totalt afskærmet fra den ydre virkelighed. Uvilkårligt sænker man stemmen og dæmper sig ned. »Slowly, quietly« står der på et skilt – her tales der kun engelsk, så man ikke synker ned i dansk magelighed. Et forunderligt fascinerende poetisk parallelunivers.

Iført skolens hvide skjorte og egne medbragte sorte bukser – som specificeret i mit *letter of acceptance* – bliver jeg ført ind til selve rygraden i det hele: en aflang sort sal med elegante lysekroner, hvor de godt 25 elever sidder langs væggene som på en danseskole – og venter på at blive sendt ind i de små intime af-lukker, hvor undervisningen af dem foregår med det formål at finde deres »poetiske selv«. En sortklædt kvindetrío, The Octopus, hjuler rundt på en fælles kontorstol og tildeler hver enkelt den undervisning, de nu kan mærke, vil passe.

SLÅENDE VAR DET, hvor gode de var til at ramme plet – dermed blev mit ophold på Sisters Academy mest aftalt en personlig erkendelsesrejse, en sanseterapeutisk udforskning. Som kunne de vide, at jeg netop kom fra en begravelse, sender de mig ind bag det forhæng, hvor det handler om erindring – det var ham med lugtene.

At lugtesansen er kongevejen til hukommelsens gemmer får jeg og en anden kvindelig elev helt ind på livet, da vi med lukkede øjne får stukket forskellige små flasker op til næsen og bliver

bedt om at fortælle om et minde forbundet med den duft – pludselig er vi langt væk i barndommen. Vores befriende umiddelbare underviser fortæller om de mange flasker på hylderne over os, fyldt med hans erindringer i form af blegnede spøgelseshvide blomster og planter svømmende rundt i klar væske.

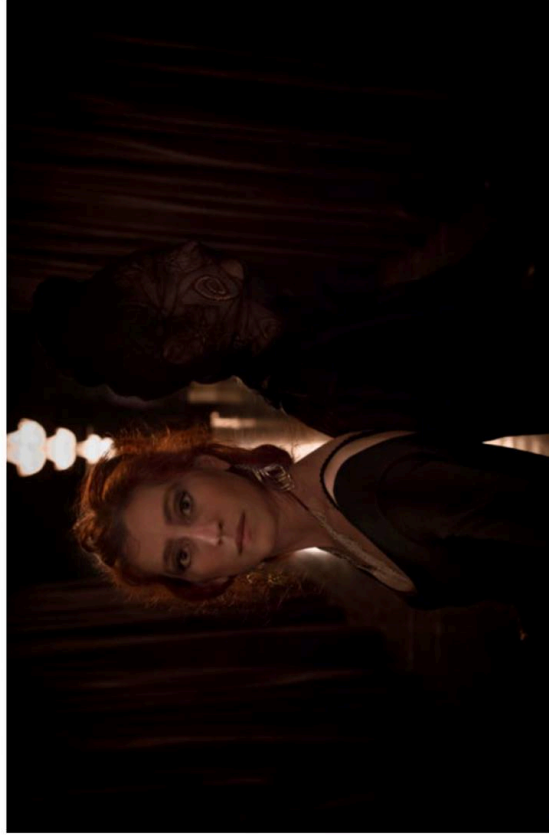

KROPSEANCE. Som var det én stor fælles organisme, samles elever og undervisere til kollektivt ritual i det røde rum. Foto: Sisters Academy

DRØMMETID. Snortlige står køjesengene i den hvide sovesal som modsvar til den sorte og røde afdeling på kostskolen. Foto: Sisters Academy

på Den Frie er ret befriende

GÅDEFULD. Det er aldrig helt til at vide, hvad performerne, der synes at komme fra en anden tid, er ude på. Foto: Sisters Academy

UNDERTONE. Der lægges op til Twin Peaks-stemming i underretagen, men der kunne godt være flere ugler i mosen i det hele taget. Foto: Sisters Academy

Smukt, men også lidt spooky - som fra en anden tid, der trænger sig på. Herfra er der langt til vores ramsaltede hundesnuseri.

Men det viser sig netop at være et gennemgående læringsgreb: Via en fremmedartet, kunstig, altnodisch ramme bliver man sporet ind på en mere åben sansning af, hvad der gemmer sig lige her, i nuet - inden i og omkring en.

Det virker faktisk, jeg føler mig klar og årvågen, men samtidig lidt spaced out.

Drømmer jeg, og er jeg vågen? Omgivet er man af lag på lag af forhæng og nedsunket i den meditative baggrundsmusik, der nonstop og lidt enererende indhyller det hele.

Væk er tid og sted - som faste holdninger. Man mister orienteringen, fordi skolen med de mange små læringsrum og to hvide sovesale (til hhv. lærere og elever) er opbygget stramt

symmetrisk, så den ene side spejler den anden, som var det to hjernehalvdele. Ens normale tidsformemmelse er sat ud af kraft; ur og mobil sagde vi farvel til ved indgangen, klokken to hedder nu Infinity, fire Magnet osv., en klokke lyder, når der er fælles spisning ved de lange spejlblanke borde i underretagen med de Twin Peaks-røde forhæng. Men er der på Twin Peaks-vis også ugler i mosen?

I FORHOLD til gruppen Sigma, der var først ude med de store immersive performanceinstallationer, hvor oversøster Gry Worre Halberg oprindelig også medvirkede, er Sisters Academy mere nansomt og sanseterapeutisk, men har også overordnet et helt anderledes læringsperspektiv. Der er dog en underliggende, dunkelt ubehagelig tone af overvågning, kontrol og repressiv tolerance, som sagtens kan udvikles mere som stemni i de vejledede kostskoleske.

Det er som at være lukket inde hos en sekt. Man mister lidt sig selv, og det føltes faktisk befriende. Men samtidig blev jeg konfronteret med mig selv - mit poetiske selv? - på anden vis.

Det var, så så tårerne løb ned ad kinderne, da jeg blev sat til at skrive et - længe udsat - brev til en, der stod mig nær. Og overraskende var det at blive konfronteret med den tyste Mechanic, der uden at kende til mit virke som anmelder og min søgen efter andre jagtmarker lod mig trække Jarrot

korret Vulnerabilitet og forærede mig en pen af fuglejer, han selv havde lavet - og som ikke virkede. Vildet var det til sidst at blive lukket ind i en kulsort hule sammen med fem andre

kroppe for at jage rundt som rovdyr med brøl, blottede tænder og brunsti udbrud. Min hvide skoleskjorte blev aldeles gennemblødt.

Ikke alle klasser var lige intense. Nogle rum var som magiske huler, andre lidt stemningsforladte, alt efter performerens evne til at sætte sanserne i svingninger - og elevernes evne til at bidrage.

Men overvældende er den atmosfære, der gennemtrænger hver en flig af Søstrenes univers, og som givet vil intensiveres under den i alt en måned lange nonstop skolesektion.

De 24 - Infinity Magnet - timer gik forbløffende hurtigt. Men ikke for alle. Den kvinde, jeg tilfældigt ankom sammen med, kedede sig bravt og flippede ud, da vi til sidst også skulle gennem et langsomt udsusningsritual. Færdig med det her *fucking prison* skred hun bare ud ad døren. Ud i friheden?

Da jeg selv omsider kom så langt, sad langsomheden og den tyste årvågenhed så meget i mig, at det var dagligdagsvirkeligheden, der med et følt mærkeligt.

monna.dithmer@mol.dk